

CAPITOLUL
doi

Este mult, mult mai rău să primești vești proaste în scris decât prin viu grai, și sunt sigur că înțelegeți de ce. Când vine cineva și-ți dă o veste proastă, o auzi o singură dată și gata. Când însă vestea e scrisă, fie într-o scrisoare sau într-un ziar, fie pe brațul tău, cu o cariocă subțire, de fiecare dată când o citești ai impresia că o primești iar și iar. De pildă, am iubit odată o femeie care,

din diverse motive, nu se putea mărita cu mine. Dacă mi-ar fi spus asta în persoană, aş fi fost, desigur, nespus de trist, dar până la urmă mi-ar fi trecut. În loc de asta, ea a scris o carte de două sute de pagini în care explica pe larg fiecare detaliu al veştii proaste, provocându-mi o suferinţă inimaginabil de adâncă. Când mi-a parvenit cartea, adusă de un stol de porumbei voiajori, n-am închis un ochi toată noaptea ca s-o citesc, şi de-atunci o citesc şi-o recitesc, şi parcă scumpa mea Beatrice îmi dă aceeaşi veste proastă zi de zi şi noapte de noapte.

Orfanii Baudelaire bătura iar şi iar în poarta de lemn, având grijă să nu atingă literele din gumă mestecată, dar, cum nu primiră niciun răspuns, încercară singuri poarta şi-o găsiră descuiată. Dincolo de ea se întindea o curte largă, cu pământ bătătorit, iar pe pământul bătătorit era un plic pe care scria „Baudelaire“. Klaus ridică plicul şi îl deschise. Înăuntru era un bilet cu următorul text:

✽ FABRICA FATALĂ ✽

Memorandum

Către: Orfanii Baudelaire

De la: Fabrica de Cherestea
Mirosurile Norocoase

Subiect: Sosirea voastră

Alăturat veți găsi o hartă a Fabricii de Cherestea Mirosurile Norocoase, inclusiv dormitorul comun, unde urmează să locuiți gratis. Sunteți rugați să vă prezentați la muncă a doua zi dimineață, împreună cu restul angajaților. Proprietarul fabricii așteaptă de la voi să fiți perseverenți și sârguincioși.

— Ce înseamnă cuvintele astea, „perseverent” și „sârguincios”? întrebă Violet, trăgând cu ochiul peste umărul lui Klaus.

— „Perseverent” și „sârguincios” înseamnă amândouă același lucru, zise Klaus, care știa o mulțime de cuvinte neobișnuite, învățate din cărțile pe care le citise. Adică, muncitor.

— Dar domnul Poe n-a pomenit nimic de *muncă* la o fabrică de cherestea, a zis Violet. Eu am crezut că doar o să locuim aici.

Klaus privi încruntat harta desenată de mână, pe care cineva o lipise de bilet cu un cocoloș de gumă.

— Harta asta e ușor de citit, zise el. Dormitorul e drept înainte, între magazie și fabrica propriu-zisă.

Violet se uită drept înainte și de cealaltă parte a curții văzu o clădire cenușie și fără geamuri.

— Nu vreau să locuiesc între magazie și fabrica propriu-zisă, spuse ea.

— Nu pare deosebit de distractiv, recunosc Klaus, dar nu se știe niciodată. Poate că la fabrică au mașinării complicate, pe care o să-ți placă să le cercetezi.

— Adevărat. Nu se știe niciodată. Poate că au și niște lemn dur, din care lui Sunny îi va plăcea să muște.

— Snevi! țipă mezina.

— Iar pentru mine, niște manuale interesante de prelucrare a lemnului, adăugă Klaus. Nu se știe niciodată.

— Într-adevăr, zise Violet. Nu se știe niciodată. Poate se dovedește a fi un loc minunat.

Cei trei frați se uitară unul la altul și parcă le mai crescuseră puțin moralul. Este, firește, perfect adevărat că nu se știe niciodată. O experiență nouă se poate dovedi plăcută sau extrem de iritantă, sau ceva între, și nu poți ști până nu încerci. Iată de ce, îndreptându-se către clădirea cenușie și lipsită de ferestre, copiii erau pregătiți să încerce să se simtă ca acasă la Fabrica de Cherestea Mirosurile Norocoase – fiindcă nu se știe niciodată. Dar, și mă doare sufletul să spun asta, eu știu întotdeauna. Știu, deoarece am fost la Fabrica de Cherestea Mirosurile Norocoase și am aflat toate atrocitățile care s-au abătut asupra acestor sărmani orfani, în scurtul timp petrecut de ei acolo. Știu, pentru că am stat de vorbă cu persoane care au fost de față și am auzit cu urechile mele trista

poveste a șederii copiilor în Meschinărești. Și știu, fiindcă mi-am notat toate detaliile spre a putea să vă transmit vouă, cititorilor, cât de nefericită a fost experiența lor de acolo. Știu, și asta îmi apasă inima ca un prespapier. Îmi doresc să fi fost acolo odată cu orfanii Baudelaire, pentru că ei nu știau. Îmi doresc să le fi spus ce știam, încă pe când traversau curtea fabricii, ridicând norișori de praf la fiecare pas. Ei nu știau, însă eu știu și îmi doresc să fi știut și ei, dacă știți ce vreau să spun.

Când ajunseră la ușa clădirii cenușii, Klaus se mai uită o dată pe hartă, dădu din cap și ciocăni. Urmă un lung moment de tăcere, după care ușa se deschise cu un scârțâit și în prag apăru un bărbat cu o expresie nedumerită și cu haine pline de rumeguș. Rămase uitându-se lung la ei, și abia într-un târziu deschise gura.

— De paisprezece ani n-a mai bătut nimeni la ușa asta.

Uneori, când oamenii spun ceva atât de ciudat că nu știți ce să răspundeți, cel mai indicat este să spuneți politicos „Bună ziua“.

— Bună ziua, zise Violet politicos. Mă numesc Violet Baudelaire, iar aceștia sunt fratele meu, Klaus, și sora mea, Sunny.

Pe chipul bărbatului cu expresie nedumerită se așternu o expresie și mai nedumerită. Își puse mâinile în șolduri și își scutură din rumegușul de pe cămașă.

— Sunteți siguri că n-ați greșit adresa? întrebă el.

— Destul de siguri, răspunse Klaus. Suntem la Fabrica de Cherestea Mirosurile Norocoase, nu-i așa?

— Așa este, dar n-avem voie să primim vizite.

— Nu am venit în vizită, preciză Violet. Am venit să locuim aici.

Bărbatul se scărpină în creștet și frații Baudelaire văzură cum îi cade rumeguș din părul cărunt și ciufulit.

— *Aici*, la Fabrica de Cherestea Mirosurile Norocoase?

— Cigam! țipă Sunny, adică „Uitați-vă la biletul ăsta!”

Și Klaus îi întinse omului biletul. Acesta îl citi, având grijă să nu atingă guma, apoi se uită la orfani cu niște ochi obosiți, pe sub gene presărate cu rumeguș.

— O să și *munciți* aici? Copii, munca la o fabrică de cherestea este foarte dificilă. Copacii trebuie curățați de crengi și tăiați cu fierăstrăul în fâșii subțiri, din care se fac scândurile. Scândurile trebuie, la rândul lor, legate în stive și încărcate în camioane. Trebuie să vă spun că majoritatea celor care lucrează în industria cherestelei sunt adulți. Dar, dacă patronul spune că veți lucra aici, bănuiesc că aici veți lucra. Haideți, nu stați în prag.

Omul deschise mai larg ușa, iar frații Baudelaire pășiră în dormitorul comun.

— Apropo, mie îmi zice Phil. Peste câteva minute puteți să veniți cu noi la masă, dar între timp să vă fac un tur al dormitorului.

Phil îi conduse într-o cameră spațioasă, slab luminată și cu podea din ciment, mobilată cu șiruri, șiruri de paturi supraetajate. Pe ele, așezați sau întinși, stăteau niște bărbați și femei, toți cu înfățișare ostenită și toți acoperiți cu rumeguș din cap până în picioare. În grupuri de patru sau cinci, jucau cărți, discutau în liniște sau priveau în gol, iar câțiva se uitau cu oarecare interes la cei trei frați care tocmai intraseră în cameră. Locul mirosea a umezeală, mirosul caracteristic încăperilor în care geamurile nu au mai fost deschise de multă vreme. Firește, în cazul de față geamurile nu fuseseră niciodată deschise, dat fiind că nici nu existau; cu toate acestea, orfanii observară că cineva desenase câteva ferestre cu pixul pe zidurile cenușii de ciment. Ferestrele desenate cu pixul dădeau încăperii un aspect și mai lamentabil, cuvânt care aici înseamnă „deprimant și lipsit de

geamuri“, și frații Baudelaire simțiră că li se pune un nod în gât.

— Asta este camera în care dormim, zise Phil. E un pat liber în colțul de colo. Iar bagajul poate fi așezat dedesubt. Ușa aceea dă în baie, iar la capătul holului ăstuia e bucătăria. Și ăsta a fost turul de onoare. Oameni buni, ei sunt Violet, Klaus și Sunny. Vor lucra și ei aici.

— Dar sunt *copii*, zise o femeie.

— Știu, spuse Phil. Însă patronul zice că vor lucra aici, deci aici vor lucra.

— Apropo, interveni Klaus, cum îl cheamă? Că nouă nu ne-a spus nimeni.

— Nu știu, răspunse Phil, frecându-și bărbia prăfuită. Nu a mai dat pe-aici de vreo șase ani. Își amintește cineva cum îl cheamă?

— Cred că domnul... ceva, zise un bărbat.

— Adică nu vorbiți niciodată cu el? se miră Violet.

— Nici nu l-am văzut la față, o lămuri Phil. Patronul locuiește într-o casă vizavi de magazie și

vine la fabrică doar la ocazii speciale. Pe mastru îl vedem tot timpul; pe patron, niciodată.

— Teruca? întrebă Sunny, ceea ce probabil că însemna „Ce-i un mastru?”

— Mastrul, îi explică fratele ei, este persoana care îi supraveghează pe muncitori. E de treabă, Phil?

— E *oribil!* răspunse un bărbat și ceilalți se grăbiră să-i țină isonul.

— E *groaznic!*

— E *dezgustător!*

— E *revoltător!*

— E *cel mai rău mastru din câți s-au pomenit!*

— E foarte rău, le zise Phil copiilor. Tipul de dinainte, Mastrul Mirstein, era OK. Dar n-a mai dat pe la muncă de săptămâna trecută. Foarte ciudat. Înlocuitorul lui, Fiorosul Falconteo e un om rău. E în interesul vostru să vă puneți bine cu el.

— Nu e strop de bine în el, zise o femeie.

— Ei, ei, în toți și-n toate e un strop de bine, spuse Phil. Haideți, să mergem la masă.

